

El papa Francesc celebrà la missa a la presó

► El papa Francesc va celebrar la missa de la Cena del Senyor, el passat Dijous Sant, a la institució penal per a menors del Casal del Marmo, a la ciutat de Roma, moment que recull la fotografia. Aquesta celebració es caracteritza pel record de la institució de l'eucaristia, del sacerdoci i del manament de l'amor. I el celebrant, repetint el gest de Crist amb els Apòstols, renta els peus a dotze persones. El Sant Pare va fer aquest gest amb dotze joves acollits a aquesta institució, que ja va ser visitada per Benet XVI el 18 de març de 2007. El cardenal Bergoglio, a Buenos Aires, ja tenia costum de celebrar el Dijous Sant en diverses obres socials.

GLOSSA

Enfortir l'amor, perdonar

Un matrimoni jove, ben avingut, amb un projecte matrimonial cristià compartit, tingué una discussió. L'espòs escrivia: «Sóc conscient del meu orgull i, quan discuteixo amb la Lluïsa, no el puc controlar. Saps, Pare, que me l'estimo amb bogeria i que m'agrada veure-la feliç i faig el que puc perquè així sigui. En certes ocasions, les seves reaccions em desconcerten. No hi poso prou seny. Preveig les reaccions, però, tot i això, no encerto en les respostes. No apaivago la situació i, sovint, provocho l'efecte contrari. Perdona'm, Pare, per les vegades que l'he ofès amb paraules que no han estat encertades i per les reaccions que, sense pensar gaire, he tingut. Em costa donar-li explicacions. Pare, jo no sé si és que no li mostro prou afecte, però em fa mal quan reacciona d'aquesta manera.»

«Em poso davant teu. Sé que ets a prop i, com jo, saps que m'he equivocat. He de reflexionar, Pare, he d'aprofitar més les estones de pregària. Darrerament estic distret i amb el cap ple de coses que no he sabut endreçar. Perdona'm per no ser constant en la pregària, per fer-la amb comptagotes. No està bé que em justifiqui en la manca de temps. Hi ha coses massa importants per deixar-la de fer i he après que, quan

prego, quan em poso a les teves mans, em sento millor. Fes que visquem la tendresa del nostre amor i la fidelitat al compromís "... en la salut i la malaltia, en la prosperitat i l'adversitat..." del dia que ens vàrem casar. Escolta la meva pregària, escolta la nostra pregària, Pare.»

El jove espòs lamenta aquests moments de discòrdia. Veu que no pot cedir a la temptació de la discussió, que necessita la gràcia de Déu, la seva força, per discernir. La vocació matrimonial, el seu matrimoni —comunitat de vida— li demana comportar-se d'acord amb el compromís que va contraure. Per això demana no sentir l'ofensa, que demana la purificació de la memòria. Sap que la pregària porta al perdó que enforteix, alhora, l'amor. Ser compassiu envers la seva esposa i, recíprocament, sentir-se compadit. Que tots dos visquin la misericòrdia del Pare que arriba amb el perdó als altres. «Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist» (Ef 4,32). El perdó de Déu, responnent a l'exigència del parenostre, esdevé possible perdonant-nos mútuament.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La fe pasqual no es negocia

Celebrant la Pasqua, el Papa Francesc va dir en una homilia: «Pere no va callar la seva fe, no es va rebaixar a compromisos, perquè la fe no es negocia (...). En la història del poble de Déu hi ha hagut aquesta temptació a vegades, la de retallar un tros a la fe, la temptació de ser una mica com fan els altres, la de no ser tan rígids; però quan comencem a retallar la fe, a negociar la fe, una mica a vendre-la al millor postor, comencem el camí de l'apostasia, de la no fidelitat al Senyor». Aquest és el testimoni fidel dels màrtirs des del primer moment de l'Església. I avui encara hi ha «màrtirs» del catolicisme en molts països, per no ser infidels al do rebut.

La Pasqua és el nucli de la fe i el centre de tota la vida cristiana. L'experiència del sepulcre buit i de les aparicions del Ressuscitat són essencials. Captar la buidor de la mort, que ha estat ja vençuda. I ser mereixedors d'uns encontres amb Jesús ressuscitat que revelen la veritat de Jesús, que és el Fill de Déu i que viu per sempre. Ara es veu clar que «el Pare li ho havia posat tot a les seves mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava» (Jo 13,6), que la seva Paraula és la veritat i que els seus manaments ens porten cap a Déu i cap a la vida que no s'acabarà mai. El Crist Ressuscitat no rebutja ningú per la infidelitat tinguda, sinó que els torna a cridar misericordiosament per fer-los apòstols seus, els enforteix en la fe i els atorga els dons espirituals necessaris per a la seva missió santificadora i orientadora per a tota la humanitat.

No podem fer-nos una fe a la nostra mida, ni una fe que tria el que li agrada i el que no. Ni una fe al gust dels qui m'envolten, o que cedeix a les pressions del poder o de les modes o ideologies triomfants... La fe és el compromís d'acollir un Amor que ve de Déu, que ens transcendeix. «No sou vosaltres qui m'heu escollit a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jo 15,16). El cristià porta a sobre una missió des de la Pasqua, que no pot trair. I amb la fe pasqual també s'hi vincula una ètica, sobretot en temes de dignitat de la persona i drets humans, de justícia social i repartiment just dels béns de la terra, de treball per la pau i la defensa de la vida, d'amor als més desvalguts. El cristià vol transformar la història segons el que Déu n'espera, segons un dinamisme d'amor i de justícia après en les paràboles sobre el Regne de Déu que Crist anunciava. En molts temes potser aquest testimoniatge el farà «diferent» als criteris mundans, o bé s'hi haurà d'oposar amb valentia. Ja els apòstols deien: «Cal obeir Déu abans que els homes» (Act 5,29).

La fe és un encontre amb Jesús que canvia la vida, un esdeveniment que ho capgira tot. «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (Benet XVI, *Deus caritas est*, 1). Prenguem el compromís d'orientar-nos i donar «sentit» a tot, des de la fe cristiana pasqual, amb l'esperança i l'amor ben vius. I gaudim del do de tenir fe, de ser membres de l'Església, de poder testimoniar Crist i transformar el món segons les Benaurances.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

JORDI LÓPEZ CAMPS

Vida quotidiana

Jordi López publica cada dia en el seu blog (*Vita Moleskine*) una nota breu en la qual intenta expressar el que sent i quins sentiments li provoquen determinats fets. «Són pensaments molt espirituals o religiosos, i també són anàlisis polítiques fetes des d'una lectura particular: la meua sensibilitat per la justícia social i la fraternitat», assegura. Aquests comentaris els ha recollit en el llibre *La vida en un blog* (Ed. Claret).

Què li preocupa més des del punt de vista espiritual i religiós?

La indiferència davant l'experiència interior i la possibilitat de descobrir el sentit transcendent de la vida. M'inquieta l'ambigüitat davant d'algunes virtuts que considero bàsiques per humanitzar la societat. Sento desassossec en comprovar l'excessiu interès que moltes persones tenen per algunes futilitats.

El llibre fa pensar. Són petites confessions, els articles?

És una manera de contemplar la realitat i meditar sobre com la vida m'interpel·la. Cada escrit és una petita pregària. Així comparteixo amb altres persones les meves inquietuds i afirmo la meua fe. És un petit despullament interior, ja que pretenc ser al més sincer possible.

Aquestes reflexions, el fan créixer en la fe?

La fe creix dia a dia des del moment en què és viscuda com un camí cap a Déu i un compromís misericordiós i compassiu amb les altres persones. El meu blog està presidit per aquesta preocupació de trobar Déu a través de Jesús, i de l'amor al proïsme. Això es fa present tant en parlar d'aquells aspectes que donen sentit a la meua vida, com en les meves reflexions sobre alguns dels aspectes que permeten construir una societat més justa.

Òscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Dues formes de visibilitat: caritat i litúrgia

El projecte del messianisme de Crist és el creixement de la persona humana a semblança del mateix Jesucrist. Podem dir que va «del cor de l'home al Regne de Déu, perquè allò que comença en el cor de l'home es fa real en el món exterior. La comunicació de l'Esperit Sant fa que el cristianisme sigui una religió de transfiguració de la persona.

El canvi propiciat per l'Evangeli comença per l'interior de l'home —pel cor— de tal forma que consisteix en la imprevisible recepció de la vida de Déu o comunicació de l'Esperit al fons del cor humà.

Però ràpidament s'ha d'afegir que l'ètica —que forma part intrínseca de l'acció humana inspirada per Déu— ha de propiciar un canvi en la societat que arribi al bé de tots: al bé comú. De tal forma que es creïn en la societat aquelles xarxes de justícia que arribin als més desvalguts. Així ho reclama l'ètica de la misericòrdia humana i la nova vida del cristià, regida per la misericòrdia divina.

Aquesta darrera part, centrada en el Poble de Déu, té, a més de la caritat, una altra dimensió: la litúrgica. Hem vist i veurem encara un esbós de la dimensió de caritat i de servei que duu a la fraternitat universal. Respon a la *diakonia* com un dels tres elements bàsics de la missió de l'Església: *kerigma* o evangelització, litúrgia i *diakonia*, igual a caritat i servei.

Dr. Josep M. Rovira Belloso
(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

HECHOS DE VIDA

Sin alegría no hay vida espiritual

FW. Faber, eclesiástico inglés, ministro anglicano convertido al catolicismo y ordenado sacerdote, con experiencias en comunidades anglicanas y católicas, en la era victoriana en que lo poseían todo aunque vivían en la hipocondría —una gran sensibilidad del sistema nervioso, con tristeza habitual—, enseñaba:

- La alegría es uno de los elementos más importantes de la vida espiritual.
- Muchos que se detienen en la vida espiritual, en el seguimiento de Jesús o de su vocación, o bien se apartan del camino... es porque les falta alegría.
- La redención fue destinada a devolver la alegría.
- La alegría nos enseña a ser amables, cariñosos, buenos, generosos, serviciales con los demás.
- La alegría es el ambiente de todas la virtudes heroicas.
- La alegría es lo primitivo, lo original, lo eterno.
- ¿Cuál es el fin de la creación y de la redención sino la participación en la alegría de su Señor?

Mons. Kepler afirmaba:

- La alegría es indispensable para la salud física. La alegría es indispensable para la salud espiritual.

J.M. Alimbau

LA FAMÍLIA, AVUI

Els avis, transmissors de valors

La família és lloc de confluència de generacions. Antigament a la llar hi convivien pares, fills i avis. Era un deure dels fills cuidar dels grans. La família oferia recursos als avis, responia a les seves necessitats. A la vegada, la convivència amb els grans facilitava la transmissió de valors i d'actituds: el respecte, l'atenció i l'amor envers els avis, tradicions i història de la família, les seves experiències...

Actualment són poques les famílies en les quals conviuen tres generacions a causa dels pisos petits, la feina dels dos cònjuges, les ànsies de llibertat, etcètera. Moltes persones grans s'han fet a la idea que han d'anar a passar els darrers anys a una residència. No volen ser un destorb per als seus fills.

Els canvis no signifiquen que els avis s'hagin d'apartar de la vida social. La pèrdua de la convivència ho és també de valors tals com els de la tendresa, la coherència i el compromís, la fidelitat, l'amor desinteressat i generós, la fe i l'esperança. Però la seva presència ja és, en ella mateixa, un valor: són testimonis que la vida és un camí. A nivell espiritual, els avis, en moltes famílies, realitzen una tasca única: ser els grans catequistes i transmissors de la fe.

Molts avis experimenten la soledat. Necessiten l'escalaf dels fills i dels néts. Ells són membres vius de la societat i de la família. De com són tractats pels seus fills, els més joves aprenen quin valor dóna la societat i la família a les persones grans. En el tracte als avis hi ha en joc saber quin valor es dóna a la vida, com la vetllem i com serem tractats en el futur també nosaltres.

Dr. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 22. Dilluns** [(litúrgia hores: 4a setm.): □ Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,1-10]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.
- 23. Dimarts** [■ Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456).
- 24. Dimecres** [□ Ac 12,24-13,5 / Sl 66 / Jn 12,44-50]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622).
- 25. Dijous** [■ 1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau.
- 26. Divendres** [□ 1Co 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Mare de Déu del Bon Consell.
- 27. Dissabte** [□ Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947).
- 28. ✚ Diumenge vinent**, V de Pasqua [(litúrgia hores: 1a setm.): □ Ac 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jn 13,31-33a.34-35]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor.

Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".»

Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió.

Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

Jesucrist, Bon Pastor.
Escultura cristiana del segle III, Museu del Louvre (París)

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Ac 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé desde Perge siguieron hasta Antioquia de Pisidia; el sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos practicantes se fueron con Pablo y Bernabé, que siguieron hablando con ellos, exhortándolos a ser fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra de Dios.

Al ver el gentío, a los judíos les dio mucha envidia y respondían con insultos a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron sin contemplaciones: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te haré luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el extremo de la tierra".»

Cuando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y los que estaban destinados a la vida eterna creyeron.

La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas y devotas y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron del territorio. Ellos sacudieron el polvo de los pies, como protesta contra la ciudad, y se fueron a Iconio. Los discípulos quedaron llenos de alegría y de Espíritu Santo.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo, el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

«El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades.» R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y uno de los ancianos me dijo:

«Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono será su pastor, y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Dios enjugará las lágrimas de sus ojos.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Mi Padre, que me las ha dado, supera a todos y nadie puede arrebatarlas de la mano del Padre. Yo y el Padre somos uno.»

COMENTARI

El Bon Pastor dóna la vida eterna

Som al diumenge del *Bon Pastor*. Cada any llegim un fragment del discurs de Jesús sobre ell mateix com a bon pastor de les ovelles que té confiades. El fragment evangèlic d'enguany és breu: constitueix la cloenda de la intervenció de Jesús.

En la tradició de l'Antic Orient Mitjà els governants dels pobles eren considerats *pastors* del seu poble. La mateixa sagacitat del pastor per conduir les ovelles sanes i estalvies fins a les aigües i els pasturatges amagats de la zona semidesèrtica de Judea i del Sinai li cal al rei per tal de guiar el poble entre els paranyes de la política interior i exterior del regne. Els profetes Jeremies i Ezequiel van cri-

ticar els reis de Judà, qualificant-los de mals pastors.

Jesús, però, es presenta com el bon pastor, capaç de donar la seva vida per garantir la seguretat i la salubritat de les ovelles. En aquest fragment final del discurs, Jesús fa un pas endavant: no solament dóna la seva pròpia vida per defensar les ovelles dels llops, sinó que és capaç de comunicar a les ovelles la vida pròpia de Déu, anomenada en sant Joan *la vida eterna*. Aquesta vida és allò que el Pare li ha donat a ell mateix i que apareixerà de forma manifesta en la resurrecció: la vida plena i definitiva. Jesús ens pot donar la vida de Déu perquè «jo i el Pare som u», ens diu. Aquesta unitat amb el Pare fa que Jesús sigui capaç de comunicar-nos allò que té i que li és propi: la vida de Déu.

En la mesura que coneixem la seva veu, en la mesura que creiem en la seva paraula, en la mesura que el seguim, en la mesura que ens fem deixebles seus de paraula i d'obra, som ovelles del seu ramat; i ell ens reconeix, dóna la seva vida per nosaltres i ens fa el do de la vida eterna de Déu. Ja res no ens podrà arrabassar de Déu: «Ni els contratemps, ni la por, ni les persecucions... de tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima» (Rm 8,35.37).

També a nosaltres ens omple de confiança saber-nos conduïts per la mà de Jesucrist, plens de la seva vida eterna enmig de les realitats inestables d'aquest món, fins a la pasqua definitiva.

Els nens de catequesi celebren la Pasqua

El dissabte 6 d'abril els nens de primer i segon any de catequesi de Santa Maria de Ponts van celebrar la Pasqua amb una sortida per compartir la Mona. Així uns trenta nens i les seves catequistes van fer una excursió fins a la Col·legiata de Sant Pere, on l'historiador Manel Gabriel els va fer una explicació de la seva història. Tot seguit una petita celebració dins l'església on després de llegir unes lectures del Nou Testament, al costat del ciri pasqual, les catequistes van repartir la llum en candel·les per a tots els nens i nenes, amb una breu pregària per a cada nen. Per acabar el moment més esperat, la menjada de la Mona.

De tornada, una vegada a la Sala dels Dolors, i abans d'acomiar-se els van regalar una candela, una pedra decorada de record i un petit llibret dels Evangelis; aquest llibret facilitat des del Bisbat el faran arribar a persones adultes que ells estimen i volen que coneguin més la Paraula de Déu.

Confirmacions a Linyola

El dia 6 d'abril l'Arquebisbe Joan-Enric va administrar el sagrament de la Confirmació a 23 joves de la Parròquia de Linyola, dins la celebració de la Pasqua. Estava acompanyat pel Rector i Arxiprest, Mn. Pere Cañada, i pel Secretari General Mn. David Codina.

L'Arquebisbe demanà als confirmands que visquessin l'alegria pasqual que signifiquem amb la paraula i expressió tan de la Pasqua «al·leluia!» (Déu sigui lloat), i que es dediquessin a fer créixer sempre la seva fe amb constància i tenint-ne cura.

Trobada interdiocesana de Vida Consagrada a Solsona

En el marc d'un any tan excepcional com és l'Any de la Fe, marcat per esdeveniments eclesials de tan relleu —com la renúncia del Papa Benet XVI i l'inici del Pontificat del Papa Francesc— ple d'expectació i molta pregària en tots els nivells, uns 60 religiosos i religioses de les diòcesis de Solsona i d'Urgell, van pelegrinar el dissabte 6 d'abril al Santuari de Sant Pere Claver, a Verdú, per honorar i commemorar els 125 anys de la canonització d'aquest Sant Religiós Jesuïta Missioner, «esclau entre els esclaus negres». També ens van acompanyar els seminaristes de la diòcesi d'Urgell i Mn. Ignasi Navarri, Vicari General i Rector del Seminari d'Urgell.

La Trobada va ser presidida pel Sr. Bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell i el seu Vicari Episcopal, Mn. Joan F. Casals.

En arribar els participants foren acollits en una sala de la Rectoria i se'ls oferí coca, xocolata i begudes. Ben aviat es va crear un clima de família i germanor.

Tot seguit anaren cap a l'església parroquial de Santa Maria on varen resar Laudes presidits pel Sr. Bisbe de Solsona, acompanyat de Mn. Ramon Roca, Rector i Mn. Joan F. Casals, Vicari Episcopal. Després van gaudir de l'explicació entusiasta i vivencial de l'església parroquial de Santa Maria per Mn. Ramon Roca, enamorat dels tresors mil·lenaris que guarda la parròquia. A continuació veieren el vídeo i comentari sobre Sant Pere Claver, que guarden a la sala parroquial. Preciós i interpel·lador.

A les 13 h van participar a l'Eucaristia al Santuari, casa natal de Sant Pere Claver, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada amb Mn. Navarri, Mn. Casals i dos sacerdots de la Parròquia de Verdú. A l'homilia el Sr. Bisbe els exhortà a viure amb esperança aquesta vida nova que el temps pasqual ens comunica, amb la certesa que Déu és amb nosaltres sempre i en cada situació, remarcant el text que s'ha fet cant «I si vivim per a Ell vivim i si morim, per a Ell morim...» (Rm 14,7-9).

Després de l'Eucaristia i com estava previst en el programa, varen dinar al Restaurant de Plaça. Unes taules molt ben preparades, de festa, feien goig i estimulaven la gana, fins i tot amb un detall record del 125è aniversari de Sant Pere Claver.

Després de dinar visitaren la casa de les ceràmiques i fins i tot els varen fer una demostració de com es treballa el fang de terrissa. Tot preciós i per a lloar Déu que així ens ho regala. Una Germana ho va portar a la pregària de Vespres, fent-se ressò de com el Senyor ens treballa, si nosaltres ens deixem fer... I amb la pregària de Vespres, presidides per Mn. Casals, Vicari Episcopal, i solemnement cantades, finalitzà aquesta Trobada interdiocesana de Vida Consagrada. Amb el cant dels adéus, s'acomiadaren, emportant-se el record d'una Trobada en la fe que sens dubte farà que creixi en les seves vides de cada dia.

Els nois de Txt celebren la Pasqua

Els nois i noies de 15 i 16 anys d'escoles dels germans de La Salle i dels grups Txt del Bisbat d'Urgell han celebrat junts la Pasqua. De dijous fins a diumenge de Pasqua al matí, van anar fent una ruta per l'Alta Anoia, des de Castellolí a Maians el primer dia, Maians a Prats de Rei el segon, i ja el tercer a Sant Martí de Sesgueioles, al Casal de La Salle, on van celebrar la Vetlla Pasqual amb les famílies que han conviscut en la Pasqua Familiar.

Els participants van compartir l'esforç, la reflexió, la pregària i l'experiència de la mort i la resurrecció de Jesús. El comiat es va fer diumenge al matí, com sempre emotiu, amb l'alegria dels dies conviscuts, i amb els dons de l'esperança i de la vida dins de la motxilla de ruta.

Vivència pasqual jove a Betlan

Una representació del grup d'universitaris Txt de La Seu d'Urgell i Ribes de Freser, acompanyats pels seus monitors, Toni Egea i Maria del Carme Girart, van celebrar la Pasqua a Betlan (Val d'Aran) participant a les celebracions litúrgiques de Bossòst i Les. L'experiència d'aquesta pasqua de joves, després de molts anys sense fer-se'n cap a la diòcesi, va ser molt positiva a tots els nivells. Per la relació que cada vegada es fa més forta entre els participants, pel contacte amb la natura —un aspecte que valoren molt els joves dels dos grups—, pels moments forts de reflexió i pregària, i per la participació a les celebracions parroquials, molt viscudes, intenses i molt arrelades a La Val d'Aran. Ara, aquests dos grups, de La Seu i de Ribes de Freser, ja es preparen per a l'estiu, amb la intenció de fer trams de la GR-11, de Beget fins a Cap de Creus.

L'Arquebisbe i Copríncep encoratja en la seva tasca de defensa dels fràgils el Secretari General de l'ONU Ban Ki-moon

El Copríncep Episcopal d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, ha presidit la nit del 2 d'abril el sopar de gala amb què va finalitzar la visita del Secretari General de les Nacions Unides, Sr. Ban Ki-moon, al Principat d'Andorra. L'acte es va celebrar a Casa Canut Hotel, d'Escaldes.

El Copríncep Episcopal es va reunir amb el Secretari General de les Nacions Unides abans del sopar en un encontre en el qual van poder parlar d'alguns temes d'interès per a la comunitat internacional i molt especialment sobre l'aportació de les religions a la pau al món, de la situa-

ció dels refugiats sirians i el moment actual dels drets humans al món.

Els parlaments que el Copríncep i el Secretari General van fer durant el sopar van ser introduïts pel M.I. Sr. Síndic, Vicenç Mateu. Mons. Vives va encoratjar el Secretari General de l'ONU a seguir endavant en la tasca de donar suport i defensar els drets dels més fràgils.

A la trobada personal prèvia al sopar hi van assistir el Representant del Copríncep, M.I. Mn. Josep M. Mauri, i el Director de Gabinet del Copríncep francès, M.I. Sr. Pascal Escande, a més de dos membres del *staff* de les Nacions Unides.